

Mil Bloembergen (foto Dop Bloembergen)

MET HART EN ZIEL VOOR DE VRIENDEN MIL BLOEMBERGEN (1913-1996)

Welkom staat al op een bordje bij de deur, en inderdaad volgt een warme ontvangst door Dop Bloembergen (1939) en zijn vrouw Joke. Aanleiding is het vorige nummer van *Ons Den Haag*, waarin wordt vooruit gekeken naar het 50-jarig jubileum van de *Vrienden*. Dop liet de redactie weten graag ook wat te willen vertellen

over zijn moeder, Rita Bloembergen-Kloosterboer, door iedereen Mil genoemd; op en top Haagse, haar leven lang woonachtig op de Valkenboskade.

“Altijd hoor je de naam Hermance Schaeppman”, licht Dop toe, “die de *Vrienden* inderdaad oprichtte, maar

na enkele jaren vanwege onmin uit het bestuur werd gezet. Zelden echter valt de naam van mijn moeder, die van 1979 tot aan haar plotselinge dood in 1996 onafgebroken bestuurslid van de *Vrienden* was en zich al die jaren met hart en ziel voor de Vereniging heeft ingezet, en eigenlijk als een motor voor het voortbestaan is geweest.”

Wenskaarten

Op het Voorhout Festival najaar 1975 sprak Hermance de moeder van Dop aan en haalde haar over om lid te worden van de Vrienden. Mil stelde zich van meet af aan actief op. In stands op tal van bijeenkomsten verkocht Hermance ook al wenskaarten, zwart-wit foto's met kunstwerken van Haagse kunstenaars. Mil nam de uitgifte van de wenskaarten onder haar hoede en vroeg amateurfotografen om kleurenfoto's van Haagse bezienswaardigheden te maken. Zelf nam zij deel aan de selectiecommissie en zorgde ervoor dat er ieder jaar weer een nieuwe serie van 12 wenskaarten verscheen. De prijswinnende fotografen kregen elk een gratis set wenskaarten. Mil bracht de kaarten rond naar de diverse verkoopadressen en zorgde ook voor de afrekening. De wenskaarten van de Vrienden met de prachtige foto's werden een begrip en een blijvend succes.

Maar Mil hield zich niet alleen met wenskaarten bezig. Ze verrichtte tal van andere activiteiten voor de Vereniging, zoals het organiseren van excursies, ledenwerving, innen van contributie, bijhouden van de administratie en het verzorgen van betalingen. Zij werd het wandelend geheugen van de Vereniging, kende heel veel leden persoonlijk en belde hen op over een vreugdevolle of droeve gebeurtenis. De Vrienden waren haar familie, zij was bij iedereen geliefd. "Eerst kon ze wel eens wat stug en afhoudend overkomen," vertelt haar schoondochter Joke, "maar al snel was ze hartelijk en innemend." Een Haagse dame, soms streng, altijd eerlijk en doortastend.

Niet zeuren, maar doen

Mil's echtgenoot Bart Bloembergen had zich in de oorlog bij het verzet aangesloten en was lid geworden van

de zgn. Stijkelgroep. Die werd in 1941 verraden, opgepakt en in het Oranje-hotel opgesloten. In 1942 werd de hele Stijkelgroep getransporteerd naar Duitsland en in 1943 gefusilleerd in Berlijn, ook Dop's vader. Mijn moeder wilde niet hertrouwen, ze ging alleen verder met haar twee kinderen. Geen inkomen, pas later een uitkering. Het verzetsverleden van haar echtgenoot inspireerde haar om alle energie te steken in het helpen van de ander, zoals met sociaal-maatschappelijke organisaties. Daarbij hoefde ze niet in de schijnwerpers te staan. 'Niet zeuren, maar doen' was haar lijfspreuk.

Mil begon meteen na de oorlog als vrijwilligster bij Slachtofferhulp en bij de Stichting 1940-1945; daarna zette ze zich in voor Pro Juventute. Van 1959-1987 was zij gezinsvoogdes van talrijke kinderen. Maar daar bleef het niet bij, ze was ook actief in wijkorganisaties en burenhulp. "Als kind was het voor mij overigens wel eens moeilijk," verzucht Dop, "met alleen een moeder, zus en geen vader. Verder betekende haar

levenswerk ook dat zij altijd druk was, geen tijd had en bij hockey en tennis nooit naar mij kwam kijken. In mijn slaapkamer stonden door de jaren heen vanaf de vloer tot het plafond de stapels wenskaarten, weggooid was zonde." Toch is Dop apetrots op zijn moeder. "Zij was met haar enthousiasme en betrokkenheid altijd een voorbeeld voor mij."

Zelf deed Dop 25 jaar lang, drie dagen in december mee aan de verkoop van wenskaarten. Van alle stands in de stad vond hij die in de Bonneterie het leukst: "Driekwart expats, fijn om aan hen te verkopen. Net als mijn moeder heb ik bij de Vrienden veel mensen leren kennen en veel plezier gehad."

Koninklijke onderscheiding

Het ondernemende leven van Mil Bloembergen ging niet onopgemerkt voorbij. In juni 1989 ontving zij een koninklijke onderscheiding in de Orde van Oranje-Nassau voor "haar grote inzet om de hele stad te dienen." Van de lange lijst met alle activiteiten werd haar werk voor de Vrienden met naam en toenaam genoemd.

Wenskaarten te koop in een van de winkels (foto Hetty Smitskamp-Dorlas)